

MÜMİNİN NASIL OLMALI?

es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berakâtühû.

Aziz Ak-Radyo dinleyicileri ve Ak-Televizyon seyircileri!.. Hepinize Essen'den, Almanya'nın Ruhr bölgesindeki meşhur, Türklerin çok olduğu bölgedeki şehirden selamlar, sevgiler... Allah Teâlâ Hazretleri cümlenize dünyanın ve ahiretin her türlü hayırlarını ihsân eylesin...

Biz bilmeyiz, o bilir, bizim için yararlı, faydalı, güzel, iyi olan şeyin ne olduğunu... Biz Allah'tan onların hepsini sizler için dünya ve ahirette ermeniz için diliyoruz. Allah iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin... Dualarınız müstecâb olsun... Gönüllerinizin muratlarını Cenâb-ı Mevlâ bahşeyesin... Kimsenin elinde hor ve zelil düşürmesin, mağlûp ve mahcup etmesin... İzzet ve itibar, huzur ve saadet, devlet ve nimetle berhudâr olun...

a. Kur'ân Okuyan Mümin

Bugün size okumak istediğim hadis-i şerifler kura ile açmış olduğumuz *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 390. sayfasında... Burada okuyacağım birinci hadis-i şerifte, Peygamber

sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, Kur'ân-ı Kerîm'in okunmasının Müslümanlarca önemini bize anlatacak ifadeler buyuruyor.

Bu okuyacağım hadis-i şerif, hemen hemen bütün sahih sağlam hadis kaynaklarında var. Ahmed b. Hanbel, Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud, Tirmizî, Nesâî, İbn Mâce... Hepsi rivayet etmişler. Ebû Mûsâ el-Eş'arî *radıyallahu anh*'dan. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki:

Lafız farkıyla:

مَثَلُ الْمُؤْمِنِ الَّذِي يَقْرَأُ الْقُرْآنَ كَمَثَلِ الْأُتْرُجَةِ
رِيحُهَا طَيِّبٌ وَطَعْمُهَا طَيِّبٌ وَمَثَلُ الْمُؤْمِنِ الَّذِي
لَا يَقْرَأُ الْقُرْآنَ كَمَثَلِ التَّمْرَةِ لَا رِيحَ لَهَا
وَطَعْمُهَا حُلُوٌّ وَمَثَلُ الْمُنَافِقِ الَّذِي يَقْرَأُ الْقُرْآنَ
كَمَثَلِ الرَّيْحَانَةِ رِيحُهَا طَيِّبٌ وَطَعْمُهَا مُرٌّ وَمَثَلُ
الْمُنَافِقِ الَّذِي لَا يَقْرَأُ الْقُرْآنَ كَمَثَلِ الْحَنْظَلَةِ لَيْسَ
لَهَا رِيحٌ وَطَعْمُهَا مُرٌّ¹

¹ Buhârî, "Et'ıme", 29 (5111); Müslim, "Salâtü'l-Müsâfirîn", 234 (797); Râmûzu'l-Ehâdis, 390/10.

Meselü'l-mü'mini'llezî yakraü'l-Kur'âne ke-meseli ütrucceiti, rîhuhâ tayyibün ve ta'mühâ tayyibün, meselü'l-mü'mini'llezî lâ yakraü'l-Kur'âne ke-meseli't-temrati, lâ ruha lehâ ve ta'mühâ hulvün, meselü'l-münâfiki'llezî yakraü'l-Kur'âne ke-meseli'r-rayhâneti, rîhuhâ tayyibün ve ta'mühâ mürrun, ve meselü'l-münâfiki'llezî lâ yakraü'l-Kur'âne ke-meseli'l-hanzaleti leyse lehâ rîhun ve ra'mühâ mürrun.

Sadeka Rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Evvelâ hatırlayalım ki, biliyorsunuz Müslümanım diyen insanlar kalplerinin temizliğine göre ikiye ayrılırlar: Bir hakiki Müslümanlar, hâlis Müslümanlar. Bir de, Müslüman gibi görüldüğü halde münafık olanlar.

“Münafık olanların alâmetleri nedir?” diye sorulduğu zaman, Peygamber Efendimiz'e, buyurmuş ki:

أَيُّ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ
وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا أُؤْتِمِنَ خَانَ²

Âyetü'l-münâfikı selâsün: İzâ haddese kezebe, ve izâ vaade ahlefe, ve ize'tümine hâne.

(*Âyetü'l-münâfikı selâsün*) “Münâfığın alâmeti üçtür:”

1. (*İzâ haddese kezebe*) “Söylediği zaman, yalan söz söyler.

2. (*Ve izâ vaade ahlefe*) “Vaad ettiği zaman, vaadinden cayar, vaadini yerine getirmez.

3. (*Ve ize'tümine hâne*) Kendisine emniyet olunduğu, güvenildiği zaman, güveni boşa çıkartır, emanete hıyanet eder.” diye buyurmuş.

Demek ki münafık, imanının gereği gibi olamayan zayıf insan demek... Müslümanım diyor ama, bu sıfatlar ile özürlü olmuş oluyor. İyi Müslüman değil...

² Buhârî, “İmân”, 23 (33); Müslim, “İmân”, 107 (59); *Râmûzu'l-Ehâdîs*, 5/4.

Münafıkların bazıısı içi tamamen çürümüş ve ölmüştür. Onlar artık kâfirlerle beraber olup, Müslümanların aleyhine de çalışırlar. Ama bu hadis-i şerifte anlatılan münafık, Müslümanların arasında bulunan kimse.

Mümini ikiye ayırıyor Peygamber Efendimiz:

1. Kur'ân okuyan mümin.

Kur'ân okumayan mümin. Münafığı da ikiye ayırıyor:

1. Kur'ân okuyan münafık.

2. Kur'ân okumayan münafık, diye...

Bunları benzetmelerle bize anlatıyor. Buyuruyor ki:

(*Meselü'l-mü'mini'llezî yakraü'l-Kur'ân, kemeseli'l-utrucceh*) “Kur'ân-ı Kerîm'i okuyan mümin turunca benzer.” ‘*Utrucce*' diye telâffuz ediyor Araplar. Turunç nedir?.. Bir güzel meyvedir. Ağaç kavunu derlermiş Türkçe'de. Hem kokusu güzel hem tadı güzel. Hem tadı tatlı hem de kokusu insanın hoşuna gidiyor. Yemesi, içmesi, koklaması güzel... Kur'ân okuyan Müslüman bu meyve gibidir. Yâni hem kokusu vardır hem de tadı vardır. Her

bakımdan iyi; koku bakımından da tat bakımından da iyi Kur'ân okuyan Müslüman...

(*Ve meselü'l-mü'mini'llezî lâ yakraü'l-Kur'ân*) “Mümin olduğu halde Kur'ân-ı Kerîm okumuyorsa bir Müslüman...” O zaman, o da şöyle benzetilmiş: (*Kemeseli't-temr*) “Hurma gibidir; (*lâ rîha lehâ ve ta'muhâ hultun*) bir hoş kokusu yoktur ama, yenildiği zaman tadı iyidir.”

Bu sıralamadan anlıyoruz ki, Peygamber Efendimiz Kur'ân-ı Kerîm'in okunmasını istiyor ve hakiki Müslümanı hem kokusu, hem tadı güzel olan bir meyveya benzetiyor. Böyle iyi olduğunu beyan ediyor. Kur'ân okumayanı da, biraz kusurlu Müslüman olarak görüyor. Mümin olduğu için imanı iyi olduğu için kalbi sâlih, temiz olduğu için tadı var ama, Kur'ân okumaması dolayısıyla kokusu yok diye bildiriyor.

Bu benzetmeden dersimizi almamız gerekiyor. Kur'ân'ı okumalıyız. Tabi, Kur'ân-ı Kerîm'i okumaktan asıl maksat, asıl amaç, Kur'ân-ı Kerîm'in içeriğini bilmektir, ahkâmını bilmektir. Ayetlerin ne demek istediğini

anlamaktır. Bize ne yapmamızı söylediğini anlayıp, ona itaat edip, onları yapmaktır.

Bugün Müslümanlar -Türkiye'deki Müslümanlar, belki birçok yerdeki Müslümanlar- Kur'ân-ı Kerîm'i, sadece mübarek kelimelerini telâffuz ettiklerinden sevap hâsıl oluyor diye okuyorlar. Manasını bilmiyorlar. Sorsan, “*Kul huva'llâh...*” nedemek; bilmiyor, “*İzâ câe...*” ne demek; bilmiyor, “*Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn...*” sûresi neyi anlatır; bilmiyor, “*Huva'llâhü'llezî...*” nedir; bilmiyor, *Âyete'l-Kürsî* nedir; bilmiyor. İçindeki cümlelerin farkında değil.

Hattâ, ilâhiyatta hoca oluyor da, şefaati inkâr ediyor. Halbuki *Âyete'l-Kürsî*'nin içinde:

مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ³

(*Men ze'llezî yeşfeu indehû illâ bi-iznihî*)

“İzni olmadan, onun katında kim şefaatebilir?” buyruluyor. Bazılarına şefaate hakkı verdiğini, bak burada bildiriyor.

Demek ki, bazıları Kur'ân-ı Kerîm'i okuyor ve hatta ezberliyor ama, manasını bilmiyor. Bu

³ 2/Bakara, 255.

pek iyi değil... Asıl manasını bilecek ve manasının gereğine göre hayatını düzenleyecek. İtaat edecek, Kur’ân-ı Kerîm’in sözünü dinleyecek, buyruğunu tutacak, ahkâmına uyacak.

Demek ki biz Müslümanlar olarak bu kusuru bırakmalıyız bir kenara... Bu kusurlu durumdan çıkmalıyız, kurtulmalıyız. Manasını anlamadan Kur’ân okumak durumundan, manasını anlayan, kâmil Müslüman olmak için çalışan kimse durumuna geçmeliyiz. Manasını da düşünerek, ahkâmını da düşünerek, bu işi kökünden iyice öğreneyim diye, şöyle *Fatihâ*’dan başlayıp *Kul eûzü bi-rabbi’n-nasi*’ye, yâni son sûrenin son ayetine kadar yeniden okuyup Kur’ân-ı anlamalıyız. Anlamadığımızı sormalıyız. Çünkü Kur’ân bize Allah’ın emirlerini, yasaklarını bildiriyor. Sevdiği sevmediği şeylerin, iyi kötü şeylerin neler olduğunu bildiriyor. Onları öğrenmezsek, uygulamazsak, iyi bir Müslüman olamayız.

Denilebilir ki:

“Hocam, bizim evde Kur’ân tefsiri değil ama pek çok kitaplar var. O kitaplarda da İslâm şunu diyor, bunu diyor diye okuyoruz.”

Tamam. O kitaplar eğer Kur'ân-ı Kerîm'den, hadis-i şeriflerden faydalanmışlarsa güzel şeyler anlatırlar, doğru sözleri söylerler. Ama okuduğumuz kitabın doğru mu söylediğini, konuştuğunuz insanın doğru mu söylediğini, yazısını okuduğunuz bir gazete yazarının doğru söz mü yazdığını anlamanız için ölçek nedir?.. O da Kur'ân-ı Kerîm...

Eğer Kur'ân-ı Kerîm'e uygun sözler söylüyorsa; tamam, Allah'ın sevdiği istikamette söz söyleyen bir kimsedir, yazan bir yazardır, iyi bir insandır. Ama Kur'ân bir şey söylüyor, o da tersini söylüyorsa; Kur'ân'ın aksine, zıddına sözler söylüyorsa; o zaman Kur'ân-ı Kerîm elimizde terazidir, ölçektir. O zaman, "Kardeşim sen Kur'ân'a aykırı şeyler söylüyorsun, kıymeti yoktur sözlerinin! Sen yanlış söylüyorsun! Sen bu sözleri nereden öğrendin? Bu abuk sabuk, yalan yanlış lâfları nereden uyduruyorsun bakalım?.." diye karşı çıkarsınız.

Zaten dikkat edilirse, ecdadımızın hareket tarzına bakılırsa Müslümanın öğrenmesi gereken bir şey var: Sözün kaynağını ve delilini

sormak... İlm-i hadis bu. Yâni, hadis-i şerif rivayet etmişler, kendilerine kadar gelmiş:

“O hadis-i şerifler bakalım kim tarafından rivayet edilmiş?” diye ecdadımız, âlimlerimiz, selef-i sâlihînimiz bunları incelemiş.

Râvileri incelemiş, metni incelemiş; yâni sözün içeriğini, muhtevasını incelemiş, bir de, “Kim söyledi bu sözü?” diye onu incelemiş. İki yönden de sağlam olduğu zaman:

“Tamam, bu haber sahihtir, hasendir, sağlamdır, güvenilirdir, güvenebilirsiniz. Bu adam güvenilen bir insandır, sikâdır.” diye beyan etmişler.

Bu edebi biz de almalıyız. Birisi bize bir söz söylediği zaman, bu söz hakikaten doğru mu diye, bunu incelememiz lazım. Gazetelerde bir haber, bir yazı gördüğümüz zaman, kaynağını sormamız lazım; doğru mu, yanlış mı?..

Doğru kaynak hangisidir? Biz müminiz elhamdülillâh, doğru kaynak Kur’ân-ı Kerîm’dir. Kur’ân-ı Kerîm diyorsa;

“Tamam kardeşim, sen Allah’ın buyurduğunu bize söylüyormuşsun! Allah razı olsun, doğru söylemişsin.” deriz.

Ama Kur'ân-ı Kerîm'e aykırı bir şey söylüyorsa, mesela Allah Teâlâ Hazretleri:

“İçki içmeyin!” buyuruyor. Ama adam içki içiyor:

“İç kardeşim, mahzuru yok kardeşim! Günahı benim olsun kardeşim!..” diyor.

Öyle diyenler var.

“Sen iç de günahı benim olsun!” diyenler var.

Öyle şey olur mu?.. Herkes işlediği suçtan sorumludur ama, o suça onu teşvik edenler de, ayrıca suça teşvikin cezasını çekecekler.

Bugün içkinin karaciğere zararlı olduğu, aklı giderdiği, insanı sarhoş ettiği, trafik kazası yaptırdığı, sonunda siroz hastalığı meydana getirdiği, karaciğeri tahrip ettiği ve insanı mahvettiği bilinen bir şey. Doktorların hepsi bunu söylüyor. Ama doktorların bazıları da içiyor gene...

Yâni, bir şeyin doğru olduğunu bilmek başka, doğruluğuna göre hareketini düzenlemek başka...

Ben bugün bakıyorum Amerika'da, Avrupa'da halkın sıhhatli olmak için çok büyük bir dikkati var, gayreti var. Sıhhatine zararlı

işleri yapmıyor, sıhhatine faydalı olan bir çok işi yapıyor.

Ben sabah namazına erken vakitte, yarı karanlıkta camiye giderken bakıyorum, yaşlı ihtiyar amca veyahut ak saçlı teyze köpeğini almış, yürüyüşe çıkıyor. Neden?.. “Sıhhat için yürüyüş iyidir.” demişler, ondan. Bakıyorum biraz daha genç bir kimse, idman elbiselerini giymiş koşuyor. Neden, niye bu zahmet?.. Daha işe gidecek, erken kalktı, niye koşuyor?.. “Efendim, sıhhat için iyi olurmuş, çalışan vücut kuvvetlenirmiş, işlerlik kazanırmış.” diye yapıyor.

Hatta, işten çıktıktan sonra da arabasını parkın kenarına, belediye bahçesinin kenarına koyuyor, orada idman elbiselerini giyiyor. Koşacağı kadar koşuyor, terleyeceği kadar terliyor. Evine gidiyor. Duş, yâni yıkanma işini yaptıktan sonra şıkır şıkır, şıpır şıpır, tertemiz, pırıl pırıl, ter kalmadan, sabunlanmış güzel kokulu elbiselerini giyiyor. Ondan sonra da: “Oh, yoruldu ama terimi attım, fazla kilolarımı attım.” diyor.

Rahata çok dikkat ediyorlar. Sigaranın üzerine, “Bu madde sağlığa zararlıdır!” diye yazıyorlar, devlet zorluyor.

Ben Avustralya’da görünce hayret ettim. Mesela bazı kasabalarda açıkça levhalar halinde yazmış:

“Burada, bu meydanda, bu şehirde, şu bölgede içki içilmez!

Burası içki içilmenin yasak olduğu bölgedir.” diye yazmış.

Hiç tahmin etmezsiniz Avrupalıların böyle olduğunu... Birçok kimse Avrupalıyı, Amerikalıyı, batılıyı bilmiyor muhterem kardeşlerim! “İçki yasak!” diye yazmışlar. Yâni, “Bu bölgede içki içemezsin! Evinde kendin içersen gizli gizli ne yaparsan yap, içkiyi de tavsiye etmem ama, burada hiç içemezsin, yasaktır!” diye de koca levhalar koymuşlar, şaşırdım.

Direklere levhalar koymuşlar, ben de az çok okuyup anlıyorum:

“Nedir bu?” diyorum.

“İçki yasak hocam, içki içilmez!” diyor.

Ne kadar güzel! Yâni parka, bahçeye gelen, çarşıya pazara gelen insan, sarhoşların

sarkıntılığına uğramasın diye, orada sarhoş bulundurtmuyor yâni. Akla mantığa uygun hareket ediyor, sıhhati korumak için tedbir alıyor. Eğer mahallesinde meyhane açılacaksa, onun açılmaması için savaş veriyor, mücadele veriyor.

Mesela, Russell adası, yâni *Rasıl* Adası denilen yerin sakinlerinden bir hanımefendi, bizi adasına davet etti. Ben “Rasul Adası” diye ad koydum, mahsustan değiştiriyorum isimleri. Orada bir ada var Brisban’nın yakınında... Diyor ki:

“Bizim adamızda meyhane falan açtırtmadık biz, hiç vukuat yoktur, suç yoktur. Bizim adamızdan yer alın! Orası çok güzeldir, temizdir; buyurun, evime gelin!” diyor, davet ediyor.

Hanımefendi, davranışını da beğendiğim, misafirperverliğini, davetini de beğendiğim bir kimse... Yâni içkinin kötü olduğunu biliyorlar. İçmiyorlar.

Bizim kitabımızda yazıyor, “İçki haramdır!” diye... Ama Müslüman kardeşimiz içiyor, dükkânında satıyor. İçki satan dükkânı kendisi çalıştırıyor. Olmaz, Kur’ân’a aykırı

olmaması lazım! Yapan niçin yapıyor, bilmem...

Mesela, bunu şimdi şuna benzetebiliriz: Yalan söylemek doğru mu?.. Hiç kimse yalan söylemeyi tasvip etmez. Yâni, en yukarıdan aşağıya kadar, meclis başkanından, devlet başkanından en aşağıdaki memura kadar, askerden sivile kadar herkes yalanın aleyhindedir, ama yalan söyleniyor. Söyleyen niçin söylüyor, bilmem... O onun suçu. Ama yalanın kötü olduğu, söylenmemesi gerektiği ortada.

İşte Kur’ân-ı Kerîm’den bunu anlayacağız. Yâni Kur’ân-ı Kerîm ne emretmiş? “İçki içmeyin!” demiş. “E bizim evde babam içiyor, dayım içiyor.” derse bir insan, o zaman ona diyeceğiz ki:

“Kardeşim, sen Müslüman mısın?..”

“Müslümanım...”

“Tamam. Bak, Kur’ân-ı Kerîm’de Allah, ‘İçki içmeyin!’ diyor. Zaten doktorlar da zararlı olduğunu söylüyorlar. Senin baban, amcan, dayın neyse... Bunu bir alışkanlık edinmişler, Allah onları da kurtarsın. Sen onlara da söyle

bunu engellemeye çalış! İşte doğru değil. İşin doğrusu şudur de...”

Demek ki Peygamber Efendimiz, Kur’ân-ı Kerîm’in okunmasını istiyor. Okunmasından da maksat, manasının bilinmesidir. Okuyalım, manasını bilelim! Okumayan Müslüman okuyan Müslümandan derece bakımından düşüktür, bir tarafı eksiktir. Mümin olduğu için tadı güzeldir de, kokusu yoktur, yâni o kadar kaliteli değildir. Bir de buyuruyor ki:

(*Ve meselü’l-münâfikı’llezî yakraü’l-Kur’ân*) “İyi Müslüman değil, münafık adam, ama Kur’ân okuyor...” Bazıları var böyle, ben üniversiteden biliyorum, başka yerlerden biliyorum. Çıkıyorlar, Müslümanlara bir de efelik taslıyorlar. Diyorlar ki:

“Biz Kur’ân okuruz, biz Kur’ân’ı biliriz.”

Ayet yazıyor tahtaya. “Bak!” diyor ama, kendisinin o tarafta hiç gözü yok. Kur’ân’ı bilirim diyor. Tamam, münafık olduğu halde Kur’ân’ı okuyanlar olabilir.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki: “Kur’ân’ı okuyan münafık, (*ke-meseli’r-reyhâneh*) reyhaneye benzer. (*Rîhuhâ tayyibün*

ve ta'mühâ mürr) Kokusu güzeldir ama çiğnediğin zaman tadı acıdır.”

Koku var, tat yok. Yâni mahiyeti bozuk ama etrafa Kur'ân okuyup, Kur'ân bilgisi bildiğini ispatladığı için birisini biraz sıkıştırdığın zaman, bir kötülüğünü görüp de yeniyorsan sen onu, senin karşında mağlûpsa; o zaman diyor ki:

“Benim babam da hocaydı, dedem de müftüydü, vaizdi. Ben de dindar bir ailedenim. Falancayım, falancayım...”

İyi güzel ama onların hesabı, sevabı ona, senin günahın, vebalin sana. Yâni, ondan dolayı sen kurtulamazsın ki. Sen de iyi insan olacaksın, sen de iyi hareket edeceksin, Kur'ân-ı Kerîm'in istediği şekilde hareket edeceksin. Şimdi bu, Kur'ân-ı Kerîm'i okuyor ama münafık. O zaman ne oluyor? Kur'ân okuduğu, Kur'ân söylediği için kokusu güzel ama kendisi acı...

(*Ve meselü'l-münâfıkı'llezî lâ yakraü'l-Kur'ân, ke-meseli'l-hanzaleh*) “Kur'ân da okumayan münafık...” Münafığın da aşağı mertebesinde... Çünkü Kur'ân-ı Kerîm insanı, muhterem kardeşlerim sevgili seyirciler ve

dinleyiciler, yavaş yavaş ıslah eder veya birden ıslah eder. Yâni çeker, düzeltir. Namaz insanı ıslah eder, yâni düzeltir. Peygamber Efendimiz'e dediler ki:

“Şu geçen delikanlı hem namaz kılıyor hem de bazı kötülükler işliyor yâ Rasûlallah!”

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyurdu ki:

“Kıldığı namaz yavaş yavaş onu düzeltecek, o kötülükten vazgeçirecek, ıslah edecek.”

Hakikaten de ıslah oldu. Yâni namazın böyle bir güzel tesiri olur zamanla. Kur'ân-ı Kerîm'in de böyle tesiri olur. Belki o münafık Kur'ân okuya okuya, bir âyet-i kerime onu duygulandırır, gözü yaşarır; sonra da iyi bir insan olabilir. İyi olma ihtimali fazla, çünkü Kur'ân-ı Kerîm okuyor.

Kur'ân-ı Kerîm muazzam bir eser. Çok tesirli bir eser. Ben her zaman söylerim, Amerikalı birisiyle karşılaştım, sordum ismini, “Yahya” dedi. Müslüman, Amerikan ordusundan, Türkiye'ye gelmiş, Ankara'ya gelmiş, herhalde görevli NASA'da falan bir yerde... Müslüman olmuş. Ailesini, soyunu

sopunu araştırmaya kalktım. Yâni, ecdadında Müslüman var da ondan mı Müslüman oldu diye.

“Yok, boşuna araştırma! Benim anam, babam Müslümanlıkla ilgili kimseler değillerdi. Yalnız ben Müslümanım!” dedi.

“Pekiye sen niye Müslüman oldun?” dedim.

Merak ediyorum. İslâm’ın neresine meftun oluyor, neresine hayran oluyor da Müslüman oluyor. Hep merak ederim, sorarım ben böyle Hristiyan ve başka dinde iken Müslüman olmuş olan kimselere... O dedi ki:

“Ben Kur’ân-ı Kerîm’i okudum, Müslüman oldum. Kur’ân beni etkiledi.” dedi.

Kur’ân-ı Kerîm’i okumak münafık için bile iyidir. Belki bir gün gelir, Allah’ın kelâmı tesir eder de, o da ıslah olur, tevbe eder, kötülüğü bırakır.

Ama, Kur’ân-ı Kerîm’i okumayan münafık... Yâni, kâfirim demiyor ama, mümin gibi de hareket etmiyor, Kur’ân-ı Kerîm de

Okumuyor. Böyle insan neye benzer? (*Kemeseli’l-hanzaleh, leyse lehâ rîhun ve ta’muhâ murr*) “Hanzalaya benzer.” Hanzala nedir? Ebû Cehil karpuzu dediğimiz, şöyle

yuvarlak, uzunca, yeşil, tüylü bir meyve ki tadı zehir gibi acıdır, kokusu da pis ve çirkindir. Okumayan işte ona benzer...

Demek ki, Kur'ân-ı Kerîm'e sarılmalıyız, okumalıyız, öğrenmeliyiz. Geçen gün burada arkadaşlarla toplandık, dedik ki:

“İskender Paşa'da yaptığımız hadis dersi gibi dersi, belediyenin bahçesinde yapalım!”

Orada toplandık, hanımlar, beyler... Kocaman bir cemaat olduk. Çayırıların, çimenlerin bir yerinde kendimize sakin bir yer ayırdık, güzel, manzaralı... İçimiz açıldı, çocuklar sevindi. Hadis-i şerif okuduk, kura ile açtığımız sayfadan. Orada da Kur'ân-ı Kerîm geldi. Kur'ân-ı Kerîm okumanın, öğrenmenin önemi bize nasihat olarak karşımıza çıktı.

Siz de Kur'ân-ı Kerîm'e sımsıkı sarılın! Çünkü, Kur'ân-ı Kerîm Allah'ın hidayet ipidir. Kuyuya düşmüş bir insan ipe sarılıp çıkıp, kurtulduğu gibi; uçuruma düşen bir insan uçurumdan böyle iple çekilip çıkarıldığı gibi, Kur'ân-ı Kerîm Allah'ın ipidir. Ona sarılan da kurtulur, hidayete eder. Allah'ın rahmetine vâsıl olur.

Aman Kur'ân-ı Kerîm'i okuyun! Aman Kur'ân-ı Kerîm'in manasını öğrenin!.. Aman Kur'ân-ı Kerîm'in manasını çoluk çocuğunuzla, ailenizle müzakere edin!.. Bilen insan davet edin:

“Aman hocam, bizim eve haftada bir gel, Kur'ân-ı Kerîm'den beş on âyet oku, anlamını bize anlat! ‘Allah’ın kelâmı nedir, neler buyurmuş Rabbimiz?’ diye çoluk çocuk bilsin! ” deyin.

Bunları böyle yapın ki, yavaş yavaş çocuklar İslâm'ı öğrensinler, imana göre yetişsinler, mümin-i kâmil olsunlar, Allah'ın sevdiği kul olsunlar, arif olsunlar. Mevlânâ Hazretleri gibi olsunlar, Yunus gibi olsunlar... Çoğumuz çocuğumuza Yunus ismini veriyoruz, *Yunus Emre* diyoruz, *Celâleddîn* diyoruz, *Hacı Bayram* diyoruz vs... Neden diyoruz? O büyüklerimiz gibi olsun diye.

Onun için çocuklarımızı Kur'ân'a göre yetiştirelim!.. Neden?.. Dinimizin ana kaynağı Kur'ân-ı Kerîm'dir. Dinimizin ne demek olduğu, önce Kur'ân-ı Kerîm'i okumakla bilinir. Sonra da şu bizim okuduğumuz hadis-i şerifleri okumakla, öğrenmekle bilinir.

b. Müslüman Herkese Faydalıdır

İkinci hadis-i şerife geçeceğim. Yine müminlerle ilgili bir hadis-i şerif. Müminleri methediyor Peygamber Efendimiz, buyuruyor ki:

مَثَلُ الْمُؤْمِنِ كَمَثَلِ الْعَطَّارِ إِنْ جَالَسَتْهُ نَفَعَكَ
وَإِنْ مَاشَيْتَهُ نَفَعَكَ وَإِنْ شَارَكَتَهُ نَفَعَكَ⁴

Meselü'l-mü'mini ke-meseli'l-attâri, in celestehû nefe'ake ve in mâşeytehû nefe'ake ve in şâraaktehû nefe'ake.

İbn Ömer *radıyallahu anh*'dan rivayet olunmuş. Yâni, ikinci halifemiz Ömerü'l-Fâruk *radıyallahu anh*'ın oğlu Abdullah tarafından rivayet edilmiş.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki:

(Meselü'l-mü'mini kemeseli'l-attâr)

“Müslüman, güzel koku satan attara benzer, attar gibidir. Yâni ıtır satan, hoş koku satan, mis satan dükkâncıya benzer. *(In câleste-hû*

⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, 12/418 (13541); *Râmûzu'l-Ehâdis*, 390/5.

nefeake) Onunla beraber otursan, meclis kursan, toplantı yapsan, beraber bulunsan, Müslüman fayda eder.”

Nasıl bir güzel koku dükkânına girsen, nasıl onun kokusu sana siner, o güzel kokuları duyunca hoşuna giderse... Temiz kokulu bir yerde durmak mı iyi; affedersiniz, mesela denizin kenarında, pis suların denize karıştığı yerde, lâğam sularının karıştığı bir yerde oturmak ister misiniz? Orada bir bahçe olsa, orada çay içmek ister misiniz?..

“Aman hocam, istemem!” Niye istemezsin?..

“Çünkü oraya lâğam suları karışıyor. Onun kokusu beni rahatsız eder. Ben o pis kokuyla orada çay içmek istemem!” dersin.

Güzel koku dükkânında durunca hoşuna gider. Neden? Gül kokusu var, sümbül kokusu var, lâle kokusu var, leylâk kokusu var... Attar dükkânına benzer Müslüman. Onunla beraber oturursan, o koku seni hoşnud eder, fayda sağlar.

(*Ve in mâşeytehû nefeake*) “Onunla beraber yürüsen, müminle bir seyahatin olsa, fayda verir.” Neden?.. Bakarsın davranışına,

sözüne sohbetine, hareket tarzına... “Allah Allah! Namazları vaktinde kılıyor, abdestini güzel alıyor, doğru söz konuşuyor, gıybet etmiyor, ticaretini güzel yapıyor, alışverişi sağlam, tertemiz, pırıl pırıl, hiçbir tarafı kirletmiyor.” dersin.

Ben arkadaşlarımla Mekke-i Mükەرreme’de, Medine-i Münevvere’de, bir yerde gezerken, biz bir yerden kalkıyoruz, kardeşlerimizle, çoluk çocukla beraber yirmi aile, otuz aile, yüz kişi, iki yüz kişi kalkıyoruz. Arkamızdan bize hayret ediyorlar, “Siz nasıl cemaatsiniz?” diyorlar. Tertemiz... “Sizden önce başka cemaat geldi...” Yâni başka milleti kastediyorlar, başka dinleri kastediyorlar. Onları söylemiyorum gıybet gibi olmasın diye.

“Onlar, diyorlar, buraları darmadağın bıraktılar, tarumar ettiler, siz çiçek gibi bıraktınız.” diyorlar.

Evet, biz güzelliği seviyoruz, güzeli seviyoruz, temizliği seviyoruz; onun için böyle... Yâni kendiliğimizden öyle yapıyoruz. Pisletmiyoruz zaten, elbisemiz temiz, vücudumuz temiz, ağzımız temiz, elimiz temiz, her şeyimiz pırıl pırıl... Oturduğumuz

örtüler temiz, arabamız temiz... Oturup kalktığımız yerde de çöp atmayı sevmeyiz, torbaya koyarız, götürürüz kutusuna atarız. Hiç çöp bırakmayız. Çiçekleri kırmayız. Zarar vermeyiz, zararı sevmiyoruz.

İşte Müslümanın bu haline bakan, gören tabii hayran kalır. Seyahatte onunla yürüse, bir çok şey öğrenir. “Yâhu, ben seninle arkadaşlıktan, yolculuktan çok istifade ettim. Çok şeyler öğrendim; hayat görüşüm değişti, görgüm, bilgim değişti.” der.

(*Ve in şârektehû nefeeke*) “Onunla müşterek bir iş yaparsan, bir şirket, bir ortaklık... Sana fayda verir.” Neden?.. Çünkü dürüst davranır, hile yapmaz, hesabı yanlış göstermez. Seni zarara uğratmak istemez. Allah’ın her şeyi gördüğünü, bildiğini düşündüğü için haksızlık yapmaz. Adalet terazisini elinden bırakmaz.

Mümin böyledir. İşte böyle methediyor Peygamber Efendimiz. Mümin her bakımdan güzeldir. Keşke cümle cihan halkı mümin olsa, bak nasıl ortalık gül gülistan olur.

c. Müslüman Belâya Sabreder

Üçüncü hadis-i şerife geçiyorum:

مَثَلُ الْمُؤْمِنِ كَمَثَلِ الزَّرْعِ لَا تَزَالُ الرِّيحُ تُفَيِّئُهُ
وَلَا يَزَالُ الْمُؤْمِنُ يُصِيبُهُ الْبَلَاءُ وَمَثَلُ الْمُنَافِقِ
كَمَثَلِ شَجَرَةِ الْأَرْزِ لَا تَهْتَزُّ حَتَّى تُسْتَحْصَدَ⁵

Meselü'l-mü'mini ke-meseli'z-zer'i, lâ tazâlü'r-rîhu tüfeyyiühû ve lâ yezâlü'l-mü'minü yüsîbühü'l-belâü ve meselü'l-münâfiki ke-meseli şecerate'l-eruzzi, lâ tehtezzü hattâ tüstahsadü.

Bu da Ahmed b. Hanbel ve Tirmizî'nin Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'*dan rivâyet ettiği hasen ve sahih bir hadis-i şerif. Bu da mümin hakkında bir hadis-i şerif. Bizim de olmak istediğimiz, hepimizin amacı, emeli, arzusu, hedefi iyi mümin olmak... Müminin vasfı nedir? Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

(Meselü'l-mü'mini ke-meseli'z-zer')

“Mümin ekin gibidir, buğday gibidir.” Buğdayı, arpayı tarlaya ekiyoruz; tarlada ekin var diyoruz ya... “Mümin ekin gibidir. (*Lâ tezâlü'r-*

⁵ Müslim, “Sıfetü'l-Kıyâmet” 58 (2809); *Râmûzu'l-Ehâdîs*, 390/6.

rîhu tüfeyyiühû) Rüzgâr onu dâima bir o tarafa, bir o tarafa sallandırır.”

Ekin tarlasına bakarsanız, başaklar olgunlaştığı zaman ekinlerin oraya buraya tatlı tatlı eğilip sallandığını görürsünüz. Neden? Rüzgâr esiyor, ekinleri eğiyor. Ama ne olur? Bir şey olmaz. Sallanır sallanır, o koca başaklara, tanelere rağmen yine öylece, güzelce durur. Ekin gibidir Müslüman.

Bu eğilmesi nedir?.. (*Ve lâ yezâlü’l-mü’mînü yusîbühü’l-belâü*) “Mümine daima bela gelir.” *Belâ* ne demek? İmtihan demek. Yâni rüzgâr nasıl ekini bir o tarafa eğiyor, bir o tarafa yatırıyor, bir bu tarafa yatırıyor; müminin de bela biraz bükür belini, bir o tarafa yatırır, bir o tarafa yatırır, üzülür.

Ya sıhhatine bir bela gelir, imtihan gelir; karnı ağrır, başı ağrır, hasta olur... Ama sabreder, güzel bir şekilde tedavisini araştırır. Edebini elden koymaz. Veyahut malına bir hasar gelir veyahut karşısına bir edepsiz çıkar, onu üzer, rahatsız eder; veya bir iftira olur veya daha başka bir sıkıntı... Neden?.. Dünya imtihan dünyası olduğundan, “Bakalım, bu çeşit hallerin karşısında kulluğunu güzel

yapmayı devam ettirebilecek mi?” diye, mümin imtihan oluyor.

İnsanlar nimet içindeyken bazen kulluğu devam ettiremezler. Parası var, pulu var, nimeti var, sıhhati var... Ne yapar?... Azar, günaha sapar, Allah’ı unuttur, ibadeti yapmaz... İşte imtihanı kaybetti. Nimet içindeyken, Allah’a müteşekkik olması gerekirken, şükür olsun diye seve seve kulluk yapması gerekirken, bak zenginlikten dolayı azdı, şımardı. Mevkiden, makamdan dolayı şımardı.

Bazısı mevki makamdan şımarır. “Allah beni bu arkadaşlar gibi bir kimseyken, nasip etti, şöyle bir mevkiye makama çıkarttı.” demez, kibirlenir, burnunu havaya kaldırır, eski arkadaşlarını unuttur, hakkı adaleti unuttur, yanlış iş yapar. O da imtihanı kaybeder.

Demek ki nimetten, mevkiden, makamdan insan imtihan oluyor. Gereken şekilde hareket etmediği zaman, imtihanı kaybedebilir. Bazen de felaket gelir, musibet gelir. O zaman da sabredemez, bağırır çağırır: “Hem ben müminim hem Allah’a namaz kılıyorum, oruç tutuyorum, hem de başıma bu bela neden

geliyor?” der. Halbuki mümine de bela geliyor, kâfire de geliyor.

Allah, “Bakalım iyi mümin mi?” diye imtihan ediyor. Sabredince sevap verecek. İşte bak taşkınlık yaptı, iyi karşılayamadı. Ondan dolayı işte imtihanı kaybetti. Demek ki musibetten sabırla imtihanı kazanabilecekti. Nimetten de şükürle, nimeti veren Allah’ı bilip, Allah’a güzel kulluk edip imtihanı kazanacaktı. Öyle yapmayınca, kaybetmiş oluyor.

Ama şunu bu hadis-i şeriften anlıyoruz ki, Allah Teâlâ Hazretleri, müminin makamı artsın diye, mümine sağdan soldan rüzgârlar estirir, mümini başak gibi o tarafa o tarafa eğdirir. Ama mümin tahammül eder. Başaklar, ekinler yere yatar gibi olur, rüzgâr geçince yine kalkar. Esen taraftan bu tarafa doğru eğilir ama, bir şey olmaz.

Münafık nasıldır?..

(*Ve meselü’l-münâfikı ke-meseli şecerati’l-eruzzi*) “Münafık da ürz ağacı gibidir.”

Kenarda Hocamız Gümüşhaneli Efendimiz,
“Ürz, Türkçe pirinç denilen şeydir.” demiş.
Yâni, “Münafık da pirinç bitkisine benzer;

(*Lâ tehtezzü hattâ tüstahsade*) Bir rüzgâr
esti mi çat diye kırılır, yıkılır.”

Münafık tahammülsüzdür. Allah’a
bağlılığı, iman, sevgisi, saygısı, kulluk duygusu
zayıf olduğundan çat diye bir yerde kırılır. Aa,
bakarsın Müslüman değişmiş. Neden? Zayıf
oldüğundan, münafık olduğundan öyle oluyor.
Bakıyorsun namazı bırakıyor, bakıyorsun
örtünmeyi bırakıyor.

Geçen de birisini anlattılar. Suudî
Arabistan’dan mümin olarak, örtülü olarak
gelmiş. Geldiği yerde de ben açılacağım diye
tutturmuş, açılmış, saçılmış... Ee o zaman
demek ki, sen Suud’da ortamın baskısından,
yönetimin baskısından örtünmüştün. Bak işte
burada bıraktın. Örtünmeyi sen niçin
yapıyordun? Allah emretti diye yapıyordun.
Suud olsa da olmasa da, Mekke’de, Medine’de
olmayıp da başka diyara gitsen de, yine başını
örteceksin, ibadetini yapacaksın, itaatte
bulunacaksın! Böyle değişivermek olmaz.

Kimisi böyle şaşırıyor. Yıkılıyor, yâni kırılıyor kökünden, sökülüyor. Neden?.. Çürük olduğu için.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Bu dünyada hepimiz imtihan oluyoruz, herkes imtihan oluyor. Hiç bunun istisnası yok, imtihan olmayan insan yok... Çünkü dünya imtihan yeridir. İnsanlar da dünyaya, imtihan olmak için gelmişlerdir.

Güzel kulluk etmenin yolu, belâya sabretmek, nimete şükretmek, ama her zaman Allah'ın emirlerini tutmaktır. hiçbir şartta, hiçbir durumda Allah'ın emirlerinden, o dairenin, çizginin dışına taşmamak, kaymamak, ayağını doğru yoldan yanlış yola atmamaktır.

Allah bizi yolunda daim eylesin... İbadetinde, kulluğunda tevîkîni refik eyleyip, güzel kulluk yapmaya muvaffak eylesin, sevgili seyirciler ve dinleyiciler!..

d. Gerçek Mücâhitlerin Sevabı

Üç hadis-i şerif oldu. Müslümanların, müminlerin vasıflarını anlatan üç hadis-i şerif okuduk, sahih hadis-i şerifler. Gelelim yüksek Müslümanlara...

“Yüksek Müslümanlar da kimdir?”
diyeceksiniz.

Yüksek Müslüman mücâhit Müslümandır,
mücâhit mümindir. Peygamber Efendimiz onun
hakkında buyuruyor ki:

مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
بِمَنْ يُجَاهِدُ فِي سَبِيلِهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ
الْخَاشِعِ الرَّائِعِ السَّاجِدِ⁶

*Meselü’l-mücâhidi fî sebîli’llâh, va’llâhü
a’lemü bi-men yücâhidü fî sebîlihî, ke-
meseli’s-sâimi’l-kâimi’l-hâşii’r-râki’i’s-sâcid.*

*Sadeka Rasûlü’llâh, fî mâ kâl, ev kemâ
kâl.*

Nesâî’nin Ebû Hüreyre *radıyallahu
anh*’dan rivayet ettiği bir hadis-i şerif:
(*Meselü’l-mücâhidi fî sebîli’llâh*) “Mücâhit
Müslümanın, Allah yolunda cihat eden mücâhit
Müslümanın misâli...” diyor Peygamber
Efendimiz. Ondan sonra da cümle-i mu’tarıza
içinde buyuruyor ki: (Yâni siz ne dersiniz buna?)

⁶ Buhârî, “Cihâd”, 2 (2635); *Râmûzu’l-Ehâdîs*, 390/9.

Cümle-i mu'tarıza demezsiniz, parantez içinde dersiniz. *Parantez* Fransızca olduğundan, ben de onu kullanmayacağım.)

(*Va'llâhu a'lemü bi-men yücâhidü fî sebîlihî*) Ara cümlecikte iki sıra arasında, iki çizgi arasında Peygamber Efendimiz buyuruyor ki: “Allah kimin kendisi yolunda çarpıştığını daha iyi bilir yâ...” diyor. Yâni, “Her mücâhidim diyen gerçek mücâhit değil!” demek bu tabi... Allah değerlendirecek onu:

“Sen gerçek mücâhidsin, has kulumsun, gel, mükâfatını al!” diyecek.

Ötekisine de:

“Seni yalancı seni! Sen ‘Mücâhidim!’ dedin, ‘Cihat emiriyim!’ dedin ama, yapmadın!” diyecek. Ona da hesabı ona göre soracak.

Ama bir insan, Allah yolunda hakikaten mücâhid ise, o zaman onun sevabı nasıl olacak; Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, burada tatlı tatlı bize bildiriyor:

(*Ke-meseli's-sâimi'l-kâimi'l-hâşii'r-râki'i's-sâcid*) “Böyle Allah yolunda cihat eden kimse, gündüzleri oruç tutan, geceleri kalkıp teheccüd namazları kılan, huşû sahibi, rukû

eden, secde eden âbid, zâhid insanlar gibidir; yâni onlar kadar sevabı alır.”

Yapamaz tabii. Cihat ederken oruç tutmak mümkün olmaz, geceleri kalkıp namaz kılmak mümkün olmaz, farzlar bile zar zor kılınır ama, onun mükâfatı böyle... “Gündüz sâim, gece kâim, rukûda, secdede, huşûlu, ibadet ve taatte olan insan gibidir.” diyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim, üzülerek söylüyorum, bilelim bunu, kendi kendimizi tenkit sadedinde söylüyorum: Afganlı kardeşlerimize acıdık, yardımcı olduk; Allah yolunda mazlum oldular, mağdur oldular, hücumu uğradılar diye... Onlar cihat edince oralarda, sevindik, destekledik. Hatta Türkiye’den kalkıp, onların arasına katılıp da istilâcılarla savaşıyorlar oldu.

Fakat sonradan bir de baktık ki, düşman geldiği zaman düşmanla çarpışan mücâhit dediğimiz bu insanların bir kısmı -tabi muhakkak ihlâslıları, âbidleri, zâhidleri yine vardır, Allah onların mükâfatlarını çok etsin- bu sefer birbirleriyle çarpışmaya başladılar. Mümin, mümini kırmaya başladı. Kıpırmızı

olduk, mahcup olduk, yüzümüzü utancımızdan kapattık.

“Ne biçim şuur ne biçim Müslümanlık?!..” diye üzüldük.

“Müslüman Müslümanı öldürür mü? Müslüman Müslümana silah kaldırır mı? Bu ne haldir?..” diye hayretler içinde kaldık.

Anladık ki, aziz ve sevgili dinleyiciler, İslâm’ı, Kur’ân’ı, imanı iyi bilmeyince, insanların mücâhidliği de sağlam olmuyor, hatalar işliyorlar. Yanlış işler yapıyorlar, büyük lâflar söylüyorlar, ortaya çıkıyorlar. Kendilerini de kandırıyorlar, başkalarını da kandırıyorlar. Ama Allah’ın yolunda, Allah’ın istediği gibi ihlâslı hareket etmiyorlar.

Onun için her zaman söylüyoruz, çok önemli bir nokta, hiç ihmal edilmemesi gerekli bir nokta: İnsan mümin olacak, ihlâslı olacak... Ondan sonra cahil olmayacak, âlim olacak... Kur’ân-ı

Kerim’i, fıkıhın ahkâmını, şeriatın adabını, ahkâmını bilecek... Onu bilmediği zaman bir yerde aldanıyor, şaşırıyor, mevki makam sahibi olup da şımarıyor, para eline geçerse gevşiyor. Düşmanlığını nefsi için yapıyor, cihadı bir

tarafa bırakıyor, unuttuyor... vs. çeşitli kusurlar olabiliyor.

Bunun çaresi nefis terbiyesidir. Nefis terbiye olmadığı zaman böyle insanın güzel mücâhit olması da mümkün olmuyor.

(*Va'llâhu a'lemü bi-men yücâhidü fî sebîlihî*) “Allah, kimin kendisi yolunda cihat ettiğini daha iyi bilir.” diyor Peygamber Efendimiz. Yâni onun bir gerçek mücâhit mi, değil mi diye değerlendirmesi olacağını hissediyoruz burada.

Allah Teâlâ Hazretleri, büyük lâflar söyleyip de sözüne uygun hareket etmeyen insan olmak durumuna, yalancı durumuna, palavracı durumuna kimseyi düşürmesin... Müslüman nedir? Hele Tasavvuf terbiyesi almış insan, mütevazıdır. İbadetlerini saklar, boynunu büker. Böbürlenmez, övünmez ama, vazifeyi çok güzel yapmaya çalışır. Bu Yunus Emreler gibi, Mevlânâlar gibi... Her zaman söylüyorum, niye onları söylüyorum? Onlar nefis terbiyesini görmüş, o eğitimi görmüş, o üniversiteden mezun yüksek insanlar olduğu için söylüyorum.

e. Kardeşlerime Bir Kavuşsaydım!

Enes *radiyallahu anh*'dan rivayet edilmiş olan hadis-i şerifi okuyarak, son sözlerimi o hadis üzerinde yapmak istiyorum, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in müjdeli bir sözü, bize de bir iltifat yâni, 20. yüzyılda yaşayan biz Müslümanlara da bir iltifat olabilir bu sözler. Efendimiz buyurmuş ki:

مَتَى أَلْقَى إِخْوَانِي قَالُوا أَلَسْنَا إِخْوَانَكَ
قَالَ بَلْ أَنْتُمْ أَصْحَابِي وَإِخْوَانِي الَّذِينَ آمَنُوا بِي
وَلَمْ يَرَوْنِي أَنَا إِلَيْهِمْ بِالْأَشْوَاقِ⁷

Metâ elkâ ihvânî? Kâlû: Elesnâ ihvânek?
Kâle: Bel entüm ashâbî ve ihvânî'llezîne âmenû bî ve lem yeravnî ene ileyhim bi'l-eşvâki.

Diyor ki, *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz:

(*Metâ elkâ ihvânî*) “Ne zaman karşılaşacağım kardeşlerimle?..

⁷ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, 5/341 (5494); *Râmûzu'l-Ehâdis*, 390/2.

İhvânımla ne zaman karşılaşacağım?”

Ashâb-ı kiram bu sözü duyunca şaşaladılar, öğrenmek için sordular:

(*Kâlû: Elesnâ ihvânek?*) “Yâ Rasûlallah, bizler senin ihvânın, kardeşlerin, din kardeşlerin değil miyiz ki, ‘Ne zaman göreceğim, karşılaşacağım?’ diye söylüyorsun?” diye sordular.

(*Kâle*) Peygamber Efendimiz buyurdu ki:

(*Bel entüm ashâbî*) “Hayır siz benim kardeşlerim dediğim kimseler değilsiniz. Siz benim ashâbımsınız. Ashâb başka, ihvân başka. Siz benim ashâbımsınız. (*Ve ihvânî*) Benim ihvânım diye söylediğim zaman kastettiklerim, (*e'llezîne*) o kimselerdir ki (*âmenû bî*) bana iman ettiler, (*ve lem yeravnî*) beni görmedikleri halde. Beni görmeden, benden sonraki asırlarda gelip, ‘*Eşhedü enne Muhammeden abdühû ve Rasûlühû*’ diye kelime-i şehadet getirerek, ‘Muhammed Allah’ın kulu ve Rasûlüdür’ diyerek bana iman getirdiler, görmedikleri halde. Benim asıl kardeşlerim dediğim onlardır. (*Ene ileyhim bi’l-eşvâk*) Ben onlara karşı şevkler içinde, arzular, istiyaklarla dopdoluyum.” buyurdu.

Yâni, kendisinden sonraki asırlarda İslâm'ı öğrenip, Kur'ân'ı okuyup, Peygamber Efendimiz'i sevip, ona bağlanan kimselere Peygamber Efendimiz böylece iltifat ediyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Biz de hicretten 1400 küsur yıl sonra şu günlerde yaşıyoruz. Biz de:

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

(*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve Rasûlühû*)

“Şehadet ederiz ki Allah tektir, şerîki nazîri yoktur, putlar doğru değildir. Allah Teâlâ Hazretleri ortak edinmemiştir, alemlerin Rabbidir. Muhammed *aleyhisselam* da onun kulu ve en son gönderdiği peygamberidir.” diyoruz.

Âdem *aleyhisselam*'dan itibaren, Nuh *aleyhisselam*, İbrâhim *aleyhisselam*, Mûsâ *aleyhisselam*, İsâ *aleyhisselam*... Bir sürü peygamberler geçmiştir. -Rıdvânu'llâhi *aleyhim ecmaîn*- Hepsini seviyoruz. Mûsâ *aleyhisselam*'ı seviyoruz, İsâ *aleyhisselam*'ı seviyoruz... Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* ahir zaman peygamberidir, onu da

seviyoruz. Görmeden, görmediğimiz halde inandık.

Ama Allah nasip ediyor bahtiyar kullarına, Rasûlüllah onların rüyalarına geliyor; sevgili sevgiliyle rüya aleminde buluşuyor, kavuşuyor, görüşüyor. Bu da olabilir. Bu da oluyor. Allah Teâlâ Hazretleri gül cemâlini rüyalarımızda sık sık, daima, her zaman görmeyi nasip eylesin... Peygamber Efendimiz'in sevgisine, şefaatine mazhar eylesin... Sevgisini, şefaatinin kazanan has ümmetlerinden olmayı; sünnet-i seniyyesine sımsıkı sarılıp, sünnetine uygun yaşamayı; hatta yaşamakla kalmayıp sünnetini ihyâ eyleyip, şu asırda başkalarına da öğretip yaymayı cümlemize nasip eylesin...

İşte bu televizyonları, bu radyoları, bu dergileri, bu kitapları onun için çıkartıyoruz. Borç içinde, harç içinde, paramız olmasa da, çırpınarak, sıfırdan başlayarak... Büyük sermayeler koyamıyoruz biz, yok paramız... Parası olan kardeşlerimiz var ama, isterse verir, istemezse vermez. Vermese de, biz bu hizmeti yapacağız diyoruz. Verenlerden Allah razı olsun... Zaten verenler vermiş de, bu hizmetler öyle yapılıyor. Bu bayrağı zar zor

burca diktik, dalgalanıyor ama, Ulubatlı Hasan gibi bayrağı burçtan aşağı düşürmeyeceğiz. Şehit olsak da bayrak dalgalanacak diye düşünüyoruz.

Allah Teâlâ Hazretleri, İslâm için kurduğumuz müesseseleri pâydâr eylesin... Bizi hiç kimsenin karşısında hor ve zelil düşürmesin, mağlûp ve mahcûp etmesin... Sevdiği kul eylesin... Nusretiyle teyit ve takviye eylesin... Ömrümüzü rızasına uygun olarak geçirmeye muvaffak eylesin...

Huzuruna yüzü ak, alnı açık, sevdiği, razı olduğu kul olarak varanlardan eylesin... Rıdvân-ı ekberine nâil eylesin... Peygamber-i Zîşânına Firdevs-i A'lâ'da komşu eylesin... İki cihan saadetine eren bahtiyarlardan, erenlerden eylesin... *Bi-hürmeti yevmi'l-cümu'ah, ve bi-hürmeti esrârı sûrati'l-fâtiha...*

Aziz ve sevgili Ak-Radyo dinleyicileri ve Ak-Televizyon seyircileri;

es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berakâtühû.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

21 Rebîü'l-Âhir 1419 / 14 Ağustos 1998

Essen / ALMANYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

